

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 1137/2019
11.12.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Драгана Аћимовића и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Зорана Милојковића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Јагодини К бр.54/18 од 20.05.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.530/19 од 10.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 11. децембра 2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Зорана Милојковића, поднет против првонснажних пресуда Вишег суда у Јагодини К бр.54/18 од 20.05.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.530/19 од 10.09.2019. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Јагодини К бр.54/18 од 20.05.2019. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. КЗ, у вези кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 1. КЗ, те кривичног дела непружања помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 296. став 3. у вези става 1. КЗ, па пошто су му претходно утврђене појединачне казне за свако од извршених кривичних дела, и то за кривично дело из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ, казна затвора у трајању од три године, а за кривично дело из

члана 296. став 3. у вези става 1. КЗ, казна затвора у трајању од једне године, окривљени је применом одредаба члана 60. и 63. КЗ, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од три године и десет месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 29.10.2015. године до 26.11.2015. године.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да Вишем суду у Јагодини на име паушала плати износ од 15.000,00 динара, те на име трошкова кривичног поступка износ од 56.221,00 динара, као и да Вишем јавном тужилаштву у Јагодини на име трошкова тужилачке истраге плати износ од 41.872,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Истовремено, окривљени је обавезан и да на име трошкова кривичног поступка оштећеном ББ, на име заступања од стране пуномоћника плати износ од 330.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, а оштећени је ради остваривања имовинско-правног захтева упућен на парницу.

На основу одредаба чланова 78, 79, 86. и 297. став 5. КЗ, окривљеном је изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од три године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим што се време проведено на издржавању казне не урачунава у време трајања ове мере.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.530/19 од 10.09.2019. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА, пресуда Вишег суда у Јагодини К бр.54/18 од 20.05.2019. године преиначена је само у погледу одлуке о казни, тако што је окривљеном АА за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. КЗ у вези кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 1. КЗ, утврђена казна затвора у трајању од две године, док је за кривично дело непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 296. став 3. у вези става 1. КЗ задржана као правилно утврђена казна затвора у трајању од једне године, након чега је окривљени применом одредаба члана 60. став 2. тачка 2) КЗ, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и осам месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 29.10.2015. године до 26.11.2015. године, а у преосталом делу жалба браниоца окривљеног и у целости жалба Вишег јавног тужоца у Јагодини одбијене су као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Зоран Милојковић, због повреде закона, конкретно због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, како то произлази из образложења захтева, те због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је захтев за заштиту законитости основан и донесе пресуду којом се побијане пресуде укидају.

Врховни касациони суд доставио је захтев за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је тестирање окривљеног на алкохол извршено дана 29.10.2015. године, у 01,35 часова, када му је детектовано 1,06 мг/мл алкохола у крви и истог дана у 02,05 часова када му је детектовано 1,02 мг/мл алкохола у крви, а који резултати испитивања не представљају доказ на коме се може засновати судска одлука, обзиром да су прикупљени супротно одредби члана 187. став 2. и члана 280. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, те супротно одредби члана 3. Правилника о условима које морају испуњавати здравствене установе које врше анализу крви, урина и/или других телесних материја у циљу утврђивања садржине алкохола и/или психоактивних супстанци у организму које су забрањене за употребу пре и за време вожње.

Према наводима захтева, у конкретном случају за анализу крви окривљеног коришћена је спектрофотометријска метода са калијум бихроматом, која према ЗОБС-у и одредбама Правилника није дозвољена за ову врсту анализе, те стога, не може бити доказ на коме се може засновати ни налаз и мишљење вештака медицинске струке, нити правноснажна пресуда, а посебно када се има у виду да су узорци за анализу крви узети више од осам односно девет часова након наведеног конзумирања алкохола.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује неоснованим, из следећих разлога:

Одредбом члана 187. став 2. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, прописано је да возач не сме да управља возилом у саобраћају на путу, нити да почне да управља возилом ако је под дејством алкохола и/или психоактивних супстанци.

Чланом 280. истог закона, прописан је начин утврђивања присуства алкохола или психоактивних супстанци код учесника у саобраћају и том законском одредбом није прописано којим методама се то врши, па самим тим ни које методе су дозвољене, односно недозвољене.

Одредбом члана 3. став 1. Правилника о условима које морају испуњавати здравствене установе које врше анализу крви, урина и/или других телесних материја у циљу утврђивања садржаја алкохола и/или психоактивних супстанци у организму које су забрањене за употребу пре и за време вожње, прописано је да се анализа узорака крви, урина и других телесних материја ради утврђивања садржаја алкохола и/или психоактивних супстанци може обављати стандардизованом ензимском методом, методом гасне хроматографије или другом научно признатом методом.

Како се, дакле, према цитираном Правилнику, анализа узорака крви, ради утврђивања садржаја алкохола у крви може обављати и другом научно признатом методом, у коју спада и спектрофотометрија, то су оцењени неоснованим наводи захтева за заштиту законитости да ова метода према одредбама Правилника и Закона о безбедности саобраћаја на путевима, није дозвољена метода за ову врсту анализе, те да су резултати тестирања окривљеног на алкохол и налаз и мишљење вештака судске медицине о концентрацији алкохола у крви код окривљеног у време настанка саобраћајне незгоде, а који је заснован на том извештају, докази на којима се пресуда не може заснивати.

Налазећи из наведених разлога, да побијаном правноснажном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости у овом делу одбио као неоснован.

Бранилац окривљеног у уводу захтева за заштиту законитости указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, међутим у образложењу захтева не наводи разлоге због којих сматра да је побијаним пресудама дошло до наведене повреде закона, већ с тим у вези указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, истицањем да је погрешан закључак првостепеног суда да је окривљени поступао супротно одредби члана 51. став 2. ЗОБС-а јер приликом мимоилажења са оштећеном ВВ није држао безбедно растојање, што је довело до теже последице – смрти оштећене. Надаље, бранилац у захтеву наводи и да је у моменту настанка саобраћајне незгоде оштећена била у стању тешког пијанства са 2,98 промила алкохола у крви, те да је нагло променила правац кретања, изводећи сопствени закључак да непредвидивост њеног понашања и кретања не може да се стави на терет окривљеном који није могао да зна да ли је оштећена под дејством алкохола и у којој мери.

Такође, захтевом се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, јер је суд према ставу браниоца у разлозима пресуде погрешно утврдио одлучну чињеницу која је била предмет доказивања (прилагођеност брзине условима и стању пута...), те је погрешно закључио да је окривљени извршио предметно кривично дело.

Како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, нису прописани

као дозвољен законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца у смислу члана 485. став 4. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу одбацио као недозвољен.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд донео је одлуку као у изреци пресуде, и то у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен.

Записничар – саветник
Снежана Меденица,с.р.

Председник већа – судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић